

154

Colectia POVESTIRI STIINTEFICO-FANTASTICE

M. SOLOMON

ATENTAT
IN INFRAROSE

EDITATA
DE REVISTA
STIINTA
TEHNICA

★★★

M. SOLOMON

ATENTAT ÎN INFRAROȘU

★ ★ ★

Coperți-desen: D. IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”
Anul VII — Nr. 154

Primul om în cosmos!

De milenii omenirea visează să descopere noi țărâni, să dezlege noi taine ale naturii, să zboare în spațiile Cosmosului. Aceste năzuințe ale celor mulți s-au concretizat în legende și mituri: Prometeu, cel care a răpit din cer focul lui Zeus; Icar, îndrăznețul erou care a vrut să zboare cu aripi lipite cu ceară; Sviatogor, viteazul din biline - baladele populare ruse -, care a încercat să salte Pământul în spinare, toți aceștia întrușchipează același hierbinte dor al poporului spre descătușare.

Mai tirziu, scriitorii, dându-și seama că o asemenea călătorie în Cosmos nu poate fi realizată decât cu ajutorul științei, și-au bazat anticipațiile pe datele științifice contemporane lor. Așa au făcut Edgar Poe, Jules Verne, H. G. Wells. Cel dintii însă care a abordat problemele în mod just și pe care realitatea l-a confirmat întru totul a fost genialul savant sovietic Konstantin E. Țiolkovski*, creatorul astronauticii (1903).

Și iată că în dimineața zilei de 12 aprilie 1961, ceea ce cu cinci ani în urmă părea aproape o utopie a fost înlăptuit de un om sovietic, de comunistul IURI ALEXEEVICI GAGARIN. El însuși mărturisește că la 4 octombrie 1957, cînd U.R.S.S. a lansat primul satelit artificial terestru, credea că zborul omului în Cosmos va avea loc abia peste zece ani. Dar dezvoltarea științei și a tehnicii sovietice e atât de impetuoasă, încît cele mai fantastice închipuiri devin posibile și sînt pe rînd realizate.

Fapta eroică a lui Iuri Gașarin e atât de extraordinară, încît face să pălească orice termeni de comparație, chiar și pe aceia socotiți pînă ieri ca fiind cei mai impresionanți.

Însăși presa burgheză (Agenția France Press) recunoaște în această privință: „Amundsen la Polul Sud, Edmund Hillary pe înălțimile Everestului, Lindbergh deasupra Atlanticului de Nord apar acum simplii excursioniști.”

Intr-adevăr, zborul aceluia care a fost numit „un Cristofor Columb al Cosmosului” depășește orice comparație. Instalat pe bordul navei-satelit „Vostok”, el a gonit cu 8 km/s, la 300 km deasupra Pământului. Perioada de revoluție în jurul planetei a fost de 89,1 minute (de vreo 1300 de ori mai repede decît a avut nevoie Philleas Fogg, eroul lui Jules Verne). La altitudinea lui, astronautul a fost primul pămîntean care a văzut curbura globului terestru.

Dacă Iuri Gașarin a reușit să se desprindă de cătușele gravitației, aceasta se datorește geniului creator al poporului sovietic, care în octombrie 1917 a sfărîmat lanțurile exploatarei capitaliste, instaurînd primul stat socialist din lume.

Slavă mării patrii a comunismului, în care istoria este accelerată, slavă minunaților ei oameni, pașnici, eroici, înfăptuitori ai celor mai fantastice visuri!

ADRIAN ROGOZ

* Vezi povestirea lui K. E. Țiolkovski „În afara Pământului” (publicată de Colecția noastră în numerele 120-121). „În cartea sa — declară Iuri Gașarin —, Țiolkovski a prevăzută foarte clar tot ceea ce am avut prilejul să văd eu însumi în cursul zborului.”

REZUMATUL BROȘURILOR PRECEDENTE:

I

Sub conducerea ciberneticianului Florea Neacșu se efectuează la București o experiență pe grupuri mari de animale.

Se urmărește dirijarea pe viu a sintezelor din organisme, folosindu-se metode de protecție chimică împotriva radiațiilor.

Cauze necunoscute determină eșecul experienței nr. 27. Animalele mor lovite de ucigătoare raze gama.

Medicul Franz Werner, matematicianul Victor Grozea și biofizicianul Toma Alexandrescu, elevi ai profesorului Mureșan și colegi ai lui Florea Neacșu, încearcă să descifreze misterul, pornind de la o bizară emisie radiofonică, interceptată de colega și prietena lor, pedagogă Laura Oprișan.

Elementele aduse de Laura sînt cu totul insuficiente.

Bogata viață științifică internațională la care participă eroii experienței nr. 27 îi aduce în împrejurări noi.

Toma este la Paris, delegat la un congres mondial.

Acolo întâlnește pe „omul cu 10 miliremi“, Kurt Almer, cibernetician norvegian atins de maladia actinică.

Pe baza ipotezei că există o legătură între Almer și perturbațiile de la experiența nr. 27, Toma îl cheamă pe Florea Neacșu la Paris.

Profesorul Mureșan, poreclit de elevii lui „Tigrul“, îi dă lui Florea îndrumările necesare. Ei se despart după următorul dialog:

— Trebuie deci să explorez terenul necunoscut fără legătură cu spatele frontului...

— Cam așa, cam așa, mormăi „Tigrul“.

II

La Congresul de la Paris, Kurt Almer este însoțit de o doctoriță pe nume Karin Celsing. Atitudinea acestei femei la congres, relațiile ei radiofonice cu „Mister C“ și discuția ei cu Almer despre „luarea“ rominului Florea Neacșu pe „Invulnerable“ ne aduc în fața unor întâmplări decisive.

În vila ei din Pirinei, Karin Celsing analizează perspectiva pătrunderii rominului pe „Invulnerable“. În ochii ei licărea satisfacția unui animal de pradă în apropierea victimei.

„Mister C“ aprobă venirea lui Florea Neacșu pe „Invulnerable“.

Între timp, pe unul dintre cei patru sateliți sovietici ficși, pe „Microtellus 4“, matematicianul Victor Grozea și astrofiziciană Sien-Lu urmăresc un ciudat „efect în infraroșu“.

Pe „Invulnerable“, o insulă „invizibilă“ plutind în stratosferă, Florea Neacșu, hipnotizat printr-un procedeu radiant de Karin Celsing, deservește mașina cibernetică „Liliana“.

Contactul, prin unde electrice, cu o instalație de unde de putere de pe Marea Neagră anulează efectul radiațiilor hipnotice.

Florea își construiește un dispozitiv care transformă impulsurile hipnotice în contrarul lor.

El descoperă rind pe rind misterele insulei „invizibile“.

CAPITOLUL XIII

NASTURELE ARGINTIU

(Urmare din numărul trecut)

Almer nu răspunse la invitația făcută de Karin. Înainte de a se despărți, mai apucă să-i spună lui Neacșu:

— Experiența va hotărî, domnule Neksh. Te va convinge „Liliana“...

Și porni spre cabina lui.

Karin zîmbea. Printre genele lăsate, Florea îi iscodea privirile triumfătoare. O urmă docil. Uitîndu-se la ea din spate, observă că femeia își ținea mina în buzunarul pantalonilor. Acum era limpede că femeia manevra dispozitivul pe care-l purta cu sine. Gîndindu-se la efectul cu totul contrar pe care undele hipnotice îl vor avea de astă dată asupra-i, Florea abia își putu stăpîni zîmbetul.

Intrară în cabina Karinei. Ea îl pofti să ia loc într-un fotoliu.

Un parfum obositor umplea atmosfera încăperii. Pe poliicioare aranjate cu gust se găseau cărți în diferite limbi. Tratat de biologie, de medicină, reviste de modă, romane polițiste.

Karin Celsing se așeză în fața lui Florea.

— Te-ai obișnuit cu noi, domnule Nekschoo? Ți se pare interesant „The Invulnerable“?

(Florea mima obișnuita oboseală. Reproducea starea de hipnoză parțială, fără să aibă siguranța că izbutește pe de-

plin. Gîndea la răspunsul cel mai potrivit. La gesturile pe care le așteaptă ea. Se pregătea pentru momentul șocului și hotărî să acopere eventualele tresăriri cu gestul care-i era probabil cunoscut femeii, ridicarea brațului spre frunte.)

După cîteva clipe, răspunse la întrebarea Karinei,

— Sînt prizonier... nu?

O lucire, în care se amestecau spaima cu mînia, fulgeră în privirile ei. (Acum, acum. Florea aștepta, fără să lase ghicită încordarea.) Femeia își puse mîna în buzunar. (Acum. Acum.) Florea urmărea, cu o luciditate extremă, mișcărilor ei. Șoc... Florea ridică brațul la ochi. Cu gestul său, parcă și-ar fi șters amintirile.

— Ați spus ceva? Unde-i...

— Nu, nimic, domnule Nekshoo. Te simți prost?

(Spaima fugise din ochii ei. Era iarăși triumfătoare și senină. Fremăta de bucurie. Neacăsu se simțea mai lucid ca oricînd. Mecanismul cu transformator de impulsuri funcționa perfect. Îi era ușor să se stăpînească, să mimeze. Era așa cum îl voia ea. De trei ori a simțit șocul semnalizator; al doilea gest de apărare era mult mai slab, iar la șocul al treilea el nu mai schiță nici un gest. Așa era bine. Femeia scoase mîna din buzunar. Nasturii ei erau nepotriviți ca mărimă și culoare cu materialul și croiala costumului. Aici se cereau nasturi mici, delicați. „Nasturii sînt emițători, doamnă Celsing. Sînt niște banali emițători. Îți pot evalua frecvența, intensitatea... te pot evalua toată“).

— Aș vrea o cafea sau ceva dulce, rece...

(„Cam așa se reacționează, doamnă Celsing, nu? Dacă mai continui, va trebui să adorm cu totul. Sper să te oprești aici. În fond, am de lucru. Trebuie să păzesc integritatea lui «The Invulnerable»“. Zîmbetul interior nu se vedea pe figura lui Florea.)

— Cu plăcere, domnule Nekshoo, dar mai întîi...

Florea simți un nou șoc. („Asta-i prea de tot. Vrea un efect și mai tare; mă simt de parcă m-aș fi injectat cu trei doze de stimulatori nervoși. O, dar femeia se apropie, mă fixează. Încearcă o hipnoză și mai adîncă. Să jucăm deci rolul“).

Florea mimă figura unui mediu în transă. Karin Celsing avea acum un ton imperativ:

— Spune după mine, spune după mine...

Și începu citirea unui mesaj stupid, în care revenea leit-motivul: clopotul lui Gauss. Florea rostea cuvintele textului.

— Acum spune adresa voastră obișnuită. Amintește-ți, amintește-ți! (Florea ezită o clipă așa ca în transă. Gîndi la rostul acestei comunicări și trase rapid concluziile firești: „Vor să mă compromită în ochii alor mei; își închipuie că e posibil ca tovarășii de pe Pămînt să-și piardă încrederea; acum e momentul să introduc numele Laurei așa cum am convenit cu Toma; voi găsi prilejul unei transmisii pe 11,00, conform înțelegerii.“)

— Laura Oprișan. Snagov.

După terminarea operației, femeia îl atinse ușor pe frunte. („Trebuie să mă trezesc din hipnoza propriu-zisă și să revin la hipnoza parțială“ — gîndi Florea.)

Ca trezit din somn, el spuse:

— Voiam... o cafea.

— Da, da, domnule Nekshoo, și, dacă ești de acord, îl voi chema pe Francesco să stăm toți trei de vorbă la cafea. Și, dacă-ți place și dumitale, vă voi recita versuri.

(Femeia voia să adauge la operațiile ei ceva picant. Probabil că se plictisea. Nu cumva încerca să-i stîrnească gelozia? Nu cumva trebuie să i se arate și îndrăgostit? Asta ar fi culmea! Dar, în sfîrșit! „Îți vom pigmenta la nevoie plictisul, doamnă Celsing; mă voi arăta impresionat de «atracția» ta fizică. Deși ochii tăi seamănă mai curînd cu ochii de fiară“...)

— Francesco... Versuri... Nu știu, doamnă.

Karin Celsing sună. După cîteva secunde intră în cabină matematicianul italian.

(Omul ăsta are ceva de cățel bătut, deși e arătos. Da, el o însoțea mai totdeauna pe Karin. De obicei luau masa împreună. Și părea priceput la matematici aplicate. Parcă despre calculele lui vorbise Almer în cursul perorației despre „circuitul final“.)

Karin îi servi pe cei doi bărbați cu o băutură slab alcoolică și puternic aromată. Florea sorbi atent, urmărind efectul băuturii. (Era ceva inviorător. Probabil că doamna avea nevoie de un auditoriu în formă...)

Francesco era îmbufnat și tăcut. După golirea primului pahar fu cuprins de euforie. Părea că nu se mai sinchisește de prezența ciberneticianului. Cît despre Florea, nu-i fu greu să mimeze interesul pentru „arta“ cu care Karin le recita o poezie despre un ins (savant?) care crea monștri. În timbrul vocii, în intonație, în gesturile ei era ceva halucinant. Cînd însă Karin trecu la o poezie de dragoste a lui

Shelley, la o poezie tinerească și pură, Florea se ridică dezgustat.

(În fond, prea multă curtoazie putea fi luată drept dovadă a unei activități psihice normale.)

— Plec, doamnă...

Femeia, stînd cu mîna în buzunar, îl privi ciudat în ochi. Francesco părea căzută într-un fel de extaz. Florea simți șocul electric. Duse mîna la frunte și biîgui:

— Ah, capul...

Și ieși împleticindu-se ușor, tocmai atît cît se cuvenea.

CAPITOLUL XIV

ACȚIUNEA „ORIZONTURI“

Toți locuitorii de pe „Invulnerable“ au fost rugați de Almer să se găsească la ora prînzului în camera de mese. „Toți“ însemnau: Hope, Karin, matematicianul Albertini, mecanicul Ratek, cei trei electroniști și Florea Neacșu. Bucătarul și oamenii de serviciu, „personalul de întreținere“ nu fuseseră chemați.

Așadar, la ora 13, cei nouă „activi“ — după expresia lui Hope — se găseau în camera de mese.

Șezînd pe scăunelele rotitoare, prinse în podeaua camerei, participanții la ședința convocată de Almer puteau privi printr-un canal optic, individual, terenul peste care treceau și, deși altitudinea insulei era între 60 și 200 km, distingeau destul de amănunțit clădirile sau alte obiective de pe Pămînt.

În timp ce Almer făcea introducerea la „experiența cibernetică de ordinul I“, Florea avea prilejul să-și rememoreze informațiile despre oamenii în mijlocul cărora se găsea. El evalua mintal poziția și raporturile dintre ei, se întreba la ce poate să se aștepte din partea fiecăruia în cazul unei încercări îndrăznețe. Prietenii lui așteptau de șase luni pe Pămînt un semn de la el, o intervenție în desfășurarea lucrurilor. Fiecare om de pe „Invulnerable“ era o problemă, fiecare mișcare trebuia cîntărită atent, orice greșeală putea să compromită întreaga-i misiune.

Almer. Acest om trăda prin toate gesturile lui o puternică surescitare alimentată, desigur, de Karin Celsing. Ce urmărea el prin aceste experiențe cibernetice? Pe cine voia să convingă de infailibilitatea „Lilianeii“ lui? Pe el însuși. Propria-i neîncredere voia el s-o dizolve. Era un om chinuit, deznădăjduit. Puțin probabil ca un asemenea ins să urmă-

rească în mod conștient promovarea unor interese murdare. Deformarea lui nu era un efect al presiunii auruului, al setei de câștig. El credea, fără îndoială, chiar în momentele de luciditate în povestea omului „de o bogăție fabuloasă, care și-a părăsit afacerile doar ca să finanțeze și să asiste la experiențele lui Kurt Almer“. Concluzia la care ajunsese Florea în legătură cu Almer era: traumatism psihic iremediabil.

Tom Hope era omul care „și-a pus averea în slujba științei“ și despre care se știa că-l finanțează pe Almer. Acest basm circula stăruiitor în mica lume a insulei plutitoare. Matematicianul Albertini îl repeta cu asiduitate între două partide de gin. „Domnul Hope este singurul partizan adevărat al absolutei libertăți, singurul om liber de orice constrângere. Pasiunea lui unică este «Lilly»...“

Intervențiile directe ale lui Hope erau foarte rare. Nedespărțit ca o umbră de Almer, părea un asistent cuminte al acestuia. Florea simțea însă în el un dușman tăcut și primejdios. Chiar și în perioada în care apatia îl inundase ca o apă tulbure, când se găsea sub acțiunea „tratamentului Celsing“, Neacșu avea la apropierea lui Hope senzația unui pericol.

Cu doctorița Karin Celsing, totul era limpede: ea avea misiunea să paralizaze orice voință potrivnică.

Cei trei electroniști îi erau străini. Nu avusese prilejul să-i întâlnească decît de două ori în prima perioadă de luciditate.

Dintre toți cei de pe „Invulnerable“, numai Ratek era un punct ferm de sprijin.

În doi fiind, la schimburile obișnuite sau la controlul instalațiilor, Ratek îi povestise adesea întâmplări din viața lui atît de zbuciumată.

Avea 53 de ani. Era cetățean american, de naționalitate cehă. Părinții lui emigraseră în S.U.A. după războiul mondial din 1914—1918. Străbătuse toate statele emisferei, oceanele lumii, ca mai apoi să fie angajat de „domnul Hope“, în crîncenii ani de șomaj. De atunci lucra în laboratoarele secrete conduse de Almer și fusese adus pe insulă, pe baza unui angajament verbal cu Hope. Timp de un an trebuia să deservească dirijarea „Lilly“-ei în schimbul unei sume care reprezenta un salariu obișnuit pe doi ani. Ratek avea de gînd să se întoarcă în patria părinților lui, Cehoslovacia, pe care o purta cu el în suflet prin toate pribegiile. Insula nu-i plăcea. I-a spus-o, de altfel, și lui Kurt Almer de atîtea ori.

Karl Ratek era un mecanic dintre aceia pe care numai decenii de muncă în lumea mecanismelor îi pot forma. Localiza cu o uimitoare precizie defectele ; simțea în buricele degetelor orice vibrație anormală ; ca un medic priceput, asculta și interpreta bătăile și mersul oricărei mașini. Deoarece asistase la montarea „Lilly“-ei, îi cunoștea fiecare piesă mecanică, fiecare subansamblu și ansamblu.

Ratek era un om de ispravă.

* * *

Cind Almer începu să vorbească despre colonia „Orizonturi“, Florea abia se putu stăpîni să nu tresară.

Colonia „Orizonturi“... Domeniul experiențelor de redresare a copiilor cu maladii ale sistemului neurohormonal... Acolo se continua, pe om, experiența nr. 27. Mai putea să încapă vreo îndoială? Legătura de idei era evidentă. De pe „Invulnerable“ fuseseră urmărite experiențele de la București. Tot de aici interveniseră în desfășurarea lor. Ce-i împinge la această nouă acțiune? De ce sînt interesați în compromiterea experiențelor? De ce? De ce? De data asta este vorba de oameni, de copii. Vor îndrăzni oare?

Mai grav decît de obicei, Almer aduse vorba despre anumite experiențe excepționale care aveau să fie efectuate cu „Liliana“. Le numea pretențios „experiențe cibernetice de ordinul I“. Mașina cibernetică urma să hotărască dacă este util să se risipească forțe omenesti și valori materiale pentru recuperarea înapoițiilor mintali. După cum pretindea Almer, „pentru a se evita orice concluzie subiectivă în această delicată problemă, «Liliana» a fost aleasă judecător“.

Faptul că „Liliana“ va judeca în mod obiectiv, pe baza celor mai stricte logici, pe baza tuturor informațiilor și a datelor în legătură cu acest subiect, depozitate în memoria ei, i se părea lui Almer în afara oricărei îndoieli. El cerea acordul tuturor pentru a nu se isca cine știe ce conflict de idei între ei.

Luă cuvîntul Hope, taciturnul. Părea că i se adresează lui Florea. El spuse că problema înapoițiilor mintali era una dintre acelea care alcătuiau tematica aleasă de „Lilly“ la întrebarea fundamentală „în ce fel se pot rezolva problemele contemporane ale lumii?“ Hope nu amintea cu ce prilej, de către cine și în prezența cui fusese pusă mașinii această temă fundamentală. Te lăsa doar să înțelegi că era vorba de misiunea de bază a „Lilly“-ei și că, deci, această temă i-a

fost pusă chiar de la naștere, adică de îndată ce s-a introdus în memoria ei totalitatea informațiilor despre relațiile fizice și sociale existente în lume. (Informațiile recente, emise pe calea radioteleviziunii erau captate de mașină direct, cele din publicațiile științifice și literare îi erau puse la dispoziție periodic — în formă de extrase —, iar „Lilly“ le citea, le traducea în limba intermediară de tip universal și le înmagazina în memoria ei.)

După Hope vorbi matematicianul. Intervenția lui se reducea la o simplă confirmare.

Florea își dădea seama că trebuie să acționeze. Dar orice mișcare a lui putea declanșa ireparabilul. Îl lăsaseră săptămâni întregi „netratat“. Așteptau probabil să vadă ce efect au avut asupra lui „tratamentele“ repetate. Inerția totală putea să le pară suspectă, în schimb protestul vehement, revolta sau încercarea disperată de a împiedica această stupidă înscenare ar fi însemnat o inutilă sinucidere. Esențialul nu era suprimarea insulei, ci descoperirea șefului suprem al acestei întreprinderi criminale. Cunoașterea scopurilor lui întunecate. Hotărî să mimeze neputința, semnele unei foarte vagi reveniri...

Primele cuvinte ale lui Florea păreau cu totul disparate. Era atât de greu... ca pornirea unei enorme mase inerte, ca mișcarea într-o baie de plumb... I se iviră pe frunte broboane de sudoare. Oamenii îl priveau. Karin îl privea.

Părea că se smulge, în sfârșit, din neputință. Vorbi câte ceva despre diferența dintre rațiunea umană și logica matematică, despre dreptul oamenilor de a-și conduce nestingheriți experiențele. Repeta, în fond, frânturi din discuțiile cu Almer. Se opri fără să tragă concluzii. „Sînt cam obosit... lăsați...“

(Era bine așa? Era oare bine?)

Umărul stîng al lui Almer începu să tresară. Luă și el cuvîntul. Nu vedea de ce își închipuie Florea că „Liliana“ va judeca aspru „Orizonturile“ :

— Știi dumneata, domnule Neksh, că „Liliana“ judecă astăzi între mine și Karin Celsing. Avem opinii opuse și așteptăm confirmarea uneia sau a alteia dintre aceste două păreri. În asta constă de altfel valoarea „Liliane“. Ea te aduce pe linia atitudinilor strict raționale, pentru că îți dă exemplul concret al raționalului, nepătat de pasiune, nemo-dificat de înclinări personale.

Florea își frecă fruntea.

— Să vedem, să încercăm... poate...

Hope nu interveni decît dînd ușor din cap, ca o subliniere a cuvintelor lui Almer.

Karin își ni nerăbdătoare de pe scaunelul ei.

— Cred că e gata, copii. Să trecem în salonul „fetei“.

— Ești gata, domnule Neksh? întrebă Almer.

Florea se ridică de la locul său o dată cu ceilalți. Pășea încet în urma lui Kurt Almer. Combina, în gînd, o serie de posibilități.

Intrară în sala în care se afla „Lilly“.

La pupitrul mașinii se așeză Almer. În spatele său, în picioare, stătea Hope. Ceilalți șapte își găsiseră cite un loc în fața ecranelor, pe care se citeau datele problemei și răspunsul.

Deși Almer introducea tema în forma ei codificată, ea apărea pe ecran în limba obișnuită. Tema pusă suna astfel:

1. *Este posibilă transformarea înapoiatilor mintali în oameni normali?*

2. *Rezultatele ce s-ar putea obține justifică eforturile materiale și morale?*

3. *Comunică imediat sancțiunea ; efectuează operațiile necesare.*

(„Va să zică, totul se va petrece destul de repede — gîndi Florea citind întrebările. Prietenii mei, oamenii care luptă pe Pămînt pentru aceleași idealuri ca și mine, Toma, Laura, Franz, sînt amenințați împreună cu opera lor de niște forțe întunecate, în plasa cărora mă găsesc prins. Se hotărăște aici, acum, cine știe ce acțiune dementă. Experiența nr. 27 avea ca obiect niște biete animale, în «Orizonturi», însă, se lucrează cu oameni vii, se folosesc armele puternice și subtile ale științei pentru a replămădi personalități umane. Și totul poate fi compromis de o acțiune brutală, în numele unei «rațiuni» automate. NU ! Asta nu se va întimpla. Nu voi asista ca un martor imbecil la jocul vostru criminal. Sînt aici, dragii mei de pe Pămînt! Orizonturile noastre nu trebuie să fie tulburate!“)

Participanții așteptau — fiecare în felul lui — răspunsurile. Pe buzele lui Ratek flutura un zîmbet de neîncredere. În ochii lui Almer lucea nebunia. Karin Celsing, picior peste picior, privea ca la un spectacol. Pe figura lui Francesco citeai un fel de încîntare. Electroniștii păreau stingheriti pe locurile lor.

Privind în gol, Hope mîngîia în neștire un mîner al mașinii.

Și iată că începu jocul acela de lumini de toate culorile, care se stingeau și se aprindeau cu iuțeală. Deși nu vedeai funcționînd nici un mecanism, deși nu auzai nici un zgomot, ghiceai, sub ecranele camerei, în măruntaiele acelei mașini enorme, dar tăcute, pe canalele circuitelor ei o mișcare febrilă și complicată. Se transportau informațiile, se alegeau elementele, se grupau, se diferențiau, se integrau, încercînd să urmeze regulile subtile ale logicii omenești, aplicate pe materialul uriaș care era conținut în „memoria“ electronică a mașinii.

Primul răspuns apăru pe ecranul central, în litere limpezi de lumină :

D A

Lui Florea i se păru atît de ciudat răspunsul, încît se întoarse întrebător spre Almer. Dar și ochii acestuia urmăreau, la fel cu ai celorlalți, curbele de pe ecran. Așteptară răspunsul al doilea. Răspunsul al doilea veni după mai mult de un minut :

N U

Inima lui Florea bătea puternic. Secundele se scurgeau greu, pline de neliniște.

Întorcîndu-și pentru o clipă privirile spre pupitru, Florea fu izbit de privirea absentă a lui Hope. Omul acesta părea că nu participă la ce se întîmplă în jurul său.

În sfîrșit, cel de-al treilea răspuns apăru pe ecran :

PRIMELE SUCESE APARENTE SE EXTIRPĂ. LA NEVOIE SE REPETĂ SANCTIUNEA A DOUA ȘI A TREIA OARĂ. INSTRUMENTUL DE LUCRU: RAZE GAMA DE DURITATE MAXIMĂ. LOCUL OPERAȚIEI: CAMERELE NEECRANATE.

Proiectul crimei plănuite era exprimat în haina indiferență a expresiilor tehnice.

Francesco Albertini rosti cu o exaltare imbecilă :

— Iată epicul zilelor noastre, domnilor! Iată substanța veacului al XX-lea.

Florea știa că trebuie să intervină, dar într-un fel care să-i țină departe de orice hănuială.

O privire prin canalul individual de observație... Evaluă distanța. Apoi citi într-o clipită indicațiile cronometrului și ale vitezometrului de pe tabloul de comandă. Ecranul loca-

torului îi oferi informațiile suplimentare pentru determinarea intervalului care-i despărțea de momentul în care insula se va găsi pe verticala „Orizonturilor“.

Dădu să se ridice. Karin îl privea încruntată. Florea simți șocul hipnotic...

În clipa aceea avu o senzație de eliberare. Acționînd asupra lui tocmai acum, îi dădeau posibilitatea să mimeze indiferență totală. Nu mai era necesar să inventeze atitudini ambigue. Se lăsă pe scaun ca și cum ar fi renunțat la o intenție oarecare. Părea amețit. Și pîndea, pîndea momentul în care ar fi putut acționa în mod eficient.

Se iviră contururile clădirilor din „Orizonturi“.

Electroniștii și Ratek părăsiseră sala.

Almer rămase pironit pe locul său. Umărul lui sălta într-un ritm mai rapid ca de obicei.

Hope fuma indiferent.

Karin privea curioasă printr-un canal de observație.

„Acum — gîndi Florea —, acum!“

Se ridică de la locul său.

Mișcărilor aparent indiferente ale lui Florea erau gîndite, autocontrolate.

Unghiul fascicului de raze penetrante trebuia deviat. Comanda și adresa erau pregătite în minte. Dar la pupitrul mașinii nu putea lucra. O singură manevră la maneta giroscopului era suficientă. Calcula unghiul. Trebuia evitată lovirea „Orizonturilor“, dar un unghi prea mare putea să însemne lovirea cine știe cărei alte așezări omenești. Un unghi de 90° ar fi fost salutar, dar asta însemna răsturnarea insulei. Unghiul de tangentă... 3 grade erau suficiente și necesare. 3 grade... Florea se lovi ca din întîmplare de pupitrul de comandă, tocmai în colțul din dreapta, unde strălucea maneta giroscopului...

Aceeași senzație de durere fizică.

Florea căzu în nesimțire...

La căderea acestuia, Almer, care-i urmărise atent ultimele mișcări, fu izbit ca de un șoc.

CAPITOLUL XV

PIETRO

În ziua aceea de octombrie, în „Orizonturi“ totul se petrecea ca de obicei. În sălile de operație se auzeau clinchetele instrumentelor și bătăile amplificate ale pulsului; se găureau pe ecrane figuri care reproduceau diferite mișcări

din organismul operatului sau variația unor mărimi fiziologice. În sălile de sport și în ateliere, același amestec de gesturi stingace ale începătorilor cu mișcările elegante și suplă ale celor avansați ; în grădini se desfășurau lecțiile în aer liber, iar în sălile artelor, noii pasionați ai penelului, ai daltei sau ai arcușului se încordau să exprime frîntura de lume ogîndită în sufletele lor.

În ziua aceea de octombrie totul se petrecea ca de obicei.

Pietro, ca de obicei, în sala de sculptură, cioplea transfigurat într-o piatră neagră. Alături de el, pe un scăunel cu treaptă, Yvonne urmărea gesturile prietenului ei. Yvonne avea în total 15 ani de viață și 2 ani de existență activă în institutul de la Snagov, iar apoi la „Orizonturi“. Ieșiseră cam în aceeași vreme din perioada de convalescență, învățaseră împreună să lege cuvintele, să vadă și să asculte lumea, să se miște, să făurească omenește lucruri utile și lucruri frumoase. Se înfioraseră amîndoi de aceleași prime frumuseți ale nopții, ale lacului, ale grădinii, ale mării. Au învățat la început să se țină de mîna. Pe urmă să meargă degajat unul alături de altul. Acum simțeau amîndoi nevoia să se întilnească, să-și spună dorurile și visurile.

Cei doi copii stăteau cufundați în lumea lor. Ochii mari, umezi și plini de luciri vii ai Yvonnei urmăreau mîinile lui Pietro. Mîinile acestea mici, puternice și fine, care dădeau pietrei și lutului glasul frumuseții. De sub dalta se ivea colola neagră a unei flori. O șuviță de păr îi cădea sculptorului peste ochiul drept. El se opri o clipă să pipăie ascuțișul daltei. Întorcîndu-se pe scăriță spre Yvonne, lunecă puțin și dalta îi zgîrie mîna stîngă. Ea văzu o picătură de sînge și se ridică grăbită spre el. Cu batista îi făcu o legătură peste tăietură și rămase cu mîinile prinse de mîinile lui. Îl privi deodată atît de nou, cu atîta uimire...

Așa îi găsi pe cei doi copii din „Orizonturi“ ora 10 a unei zile obișnuite. Alte sute de copii care făceau aici pași nesiguri spre viața de om se găseau în camerele lor, pe pături, pe terase, în scaune legănătoare și visau primele visuri umane.

Fenomenul apăru brusc în trei săli centrale ale blocului, tocmai acolo unde se găseau cîțiva zeci de locuitori ai coloniei. Copiii și cei trei pedagogi care-i supravegheau avură o senzație de oboseală dureroasă. Abia ținîndu-se pe picioare, se îndreptară spre dormitoare, spre fotolii ; cîțiva căzură înainte de a se putea întinde sau așeza.

Yvonne se sprijini de pieptul lui Pietro. Paloarea și apropierea ei îl făcură să nu-și simtă propria sfirșeală. Prin zînd-o de talie, o conduse spre ieșire.

— Mor, Pietro?

— Nu, nu, Yvonne...

Înainte de a ajunge la ușă, Pietro simți că leșină. Se încordă, inciudat pe sine, dar întreaga sală începu să se învîrte în jurul lor. Vedea prin ceață statuia neterminată, rotindu-se în cerc uriaș, strînse brațul care o susținea pe Yvonne și se sprijini de canatul ușii. Apoi totul se întunecă.

* *

Alarma a fost dată repede. Tot personalul medical din cele patru schimburi ale zilei era în picioare. Imediat fură izolați copiii care nu prezentau nici un semn de slăbire. Cîrînd fu precizată zona periculoasă. De neînțeles părea faptul că fuseseră loviți de o ciudată atrofie musculară doar copiii și pedagogii din sălile de artă, descoperite spre cer. Toți suferiseră simultan straniile traumatisme.

Operațiile de reanimare avură efecte pozitive, cu excepția a cinci copii. La aceștia se manifesta o scădere catastrofală a funcțiilor fiziologice. Cristalinul ochilor se opaciza. Nervii centrali și mușchii comandați de ei păreau iremediabil atacați. După cîteva încercări neizbutite de a interveni chirurgical pentru înlocuirea organelor vătămate, se ajunse la concluzia că nici un mijloc terapeutic nu mai putea fi de folos.

În acele clipe, Franz Werner devenise de nerecunoscut. Tăcut, calm, hotărît, trecea de la pat la pat. Mișcărilor lui erau precise, rapide și totodată pline de o infinită gingășie. Așezînd pe pieptul bolnavilor celulele receptoare, introducînd în esofagul lor pastilele cu emițători, părea că mîngîie. Dădea ordine scurte:

— Injecție subcutanată antigama... La sectorul de chirurgie, intervenție encefal stîng... Antigama...

Medicii-asistenți și surorile executau în tăcere indicațiile. Franz se opri la grupul de paturi pe care zăceau cei cinci copii cu traumele cele mai grave. Printre ei se găsea și Yvonne.

La căpătîiul ei o văzu pe Laura.

Ochii fetiței nu mai aveau viață...

Franz înțelese repede că acolo nu mai era absolut nimic de făcut. Pietro însă ar mai fi putut fi salvat. Poate și ceilalți trei.

Nimeni nu putea ghici sfișierea sufletească pe care o trăia acest medic, întâlnind privirile întrebătoare, deznădăjduite ale Laurei Oprișan. La fel de calm, dădu dispozițiile corespunzătoare pentru alți doi copii. Ajunse la Pietro. Era pen-ultimul. Se opri și ceru ca ultimul copil să fie transportat în grabă alături, în sectorul altui medic. Franz se așeză pe un scaun, lângă pat.

După o cercetare rapidă, își dădu seama că situația era deznădăjduită. Micul artist Pietro, „viitorul lor Michelangelo“, își trăia ultimele clipe. Hotărîrea trebuia luată vertiginos. Asistenții n-avură timpul să-nțeleagă gestul doctorului Werner. Vedeau doar că se apleacă peste capul copilului. Abia mai târziu aveau să înțeleagă că Franz Werner efectuase una dintre acele transfuzii neîngăduite de la medic la pacient.

Cu mîna stîngă, medicul se pipăi o clipă la baza gîtului. Cu dreapta, uluitor de repede, își înfipse în artera carotidă acul autopompator. Mîngîie gîtul copilului. Acul de transfuzie pătrunse ușor, nesimțit în artera carotidă a copilului. Fluxul de sînge porni în contracurent, în sistemul circulator al lui Pietro.

Cu mîna stîngă, Franz desprinsese racordul sursei de oxigen heliat * antiseptic, de la marginea patului, și-l atașă la acul autopompator. Oxigenul pătrunse prin tubul de legătură dintre ace în sîngele bolnavului.

Cu glas slab, dar limpede, medicul comandă scurt:

— Antigama!

Respinse cu un gest hotărît încercarea unui asistent de a opri transfuzia. Ceilalți asistenți executară ordinul, injectînd copilului substanțe antiradioactive.

Trecură cîteva minute.

Vasele coronariene alimentau inima, care încetase să bată. Respirația revenea încet, chinuitor de încet. Sub valul sîngelui lui Franz, paloarea dispărea de pe obrajii copilului. Ritmul inimii se întea. Respirația devenea regulată.

Ochii lui Pietro se luminară de licăriri vieții.

Jumătate din sîngele lui Franz se scursese în arterele copilului.

După 15 minute, Franz fu scos din încăpere palid, sfîrșit.

Laura îi luase locul la căpățiul lui Pietro. Micul sculptor strîngea ușor mîna ei delicată.

* În amestec cu heliu (n.a.). /

Bucuria pentru viața salvată, îngrijorarea pentru soarta lui Franz, mândria pentru prietenul ei, minia tulbure împotriva ucigașilor Yvonnei se amalgamau într-un sentiment puternic, dureros și cald în sufletul Laurei Opreșan.

CAPITOLUL XVI

LA OBSERVATORUL DIN ALFA

Toma luase cu el toate rezultatele cercetărilor biofizice efectuate asupra celor trei copii ucși.

Cristalinul lor, organele generatoare de corpuscule sanguine și toate celelalte organe sensibile la radiații penetrante fuseseră cel mai grav atinse.

După cum se știe, radiațiile cele mai pătrunzătoare sînt razele gama, produse fie de izotopi radioactivi (cum sînt iridiul 192 sau cobaltul 60), fie în acceleratori de particule. Aceste radiații electromagnetice sînt cu atît mai penetrante și cu un efect biologic mai nociv cu cît lungimea lor de undă este mai mică. Lungimea de undă a razelor gama este mai mică decît o milionime de centimetru, dar cele mai „scurte” dintre ele merg pînă la a zecea miliarda parte dintr-un centimetru, fiind de milioane de ori mai scurte decît cele mai scurte raze luminoase: cele violete.

Aceste radiații extraordinar de scurte și de dure pot străbate plăci de oțel groase de 10 cm și sînt foarte puțin absorbite de atmosferă.

Biofizicienii au stabilit că efectul letal (moartea copiilor) s-a putut produce numai datorită unei uriașe doze biologice de raze gama. Era în afară de orice îndoială că iradierea se produsese de sus în jos, adică de pe un corp care în momentul tragicei întîmplări se afla deasupra clădirii. Nimeni însă nu-și putea da seama despre ce fel de corp era vorba. Se putea presupune declanșarea unei surse puternice de radiații purtate de o armă teleghidată în zbor peste clădirea în care se găseau copiii. Ipoteza aceasta era însă foarte puțin probabilă într-o perioadă în care dezarmarea totală și controlată era în curs de realizare în toate țările lumii.

Curios era un singur lucru: unghiul de propagare a radiațiilor. Abaterea față de verticală putea fi explicată doar prin viteza de mișcare a sursei de raze sau printr-o greșeală de manevră.

Cînd sosi la Alfa, Toma Alexandrescu avea cu el toate datele biofizicienilor și altele necunoscute de biofizicieni.

Era un lucru destul de obișnuit ca unii cercetători de la „Orizonturi“ să facă din când în când câte o vizită observatorului vecin. Datele asupra fizicii cosmice care se strîngeau aici prezentau un interes deosebit pentru biofizică. Studiul pigmentației pielii, al evoluției unor maladii, precum și studiul primelor faze ale cancerului erau strîns legate de cercetarea radiațiilor cosmice. De aceea, nimeni nu fu mirat de vizita lui Toma. El avea acolo cunoscuți și prieteni care-l întîmpinară, din primul moment, cu sute de întrebări în legătură cu întîmplările din „Orizonturi“. Mai ales că și la ei fuseseră observate unele fenomene neobișnuite, care coincideau în timp cu cele din colonie. Aparatele de măsurat radiațiile cosmice indicau o ușoară creștere a ionizării, exact în intervalul de timp în care se produsese crima. Era evident că o parte din razele reflectate ajunseseră în spațiul controlat de observator.

Toma le dădu amănuntele cerute și, la rîndul său, notă toate datele găsite aici.

În seara primei sale zile la Alfa dădu o raită prin toate încăperile observatorului și se interesă de toate noile aparate aduse de la ultima-i vizită, făcută cu trei luni înainte. Se opri mai mult la un instrument nou, cu o excepțională putere de mărire și de apropiere. Toma hotărî să-și facă observațiile cu ajutorul acestui instrument, pe care cei de la observator, mîndri de propria lor realizare, îl botezaseră „Hipertescop Alfa“.

Se punea însă problema adaptării instrumentului la observarea unui corp care nu emite radiații luminoase. Așadar, întrebarea era: care este sistemul de invizibilizare folosit de cei de pe corpul plutitor? Toma analiză metodic sistemele posibile.

Ipoteza învăluirii corpului cu un nor coloidal, care să difuzeze lumina, așa cum o difuzează straturile superioare ale atmosferei, nu stătea în picioare. Curenții de aer ar fi făcut imposibilă menținerea permanentă a norului. Pe de altă parte, substanța dispersată coloidal ar fi împiedicat vizibilitatea celor de pe insula plutitoare dacă ea purta observatori.

Se gîndi apoi la infraluminescență.

Erau de mult cunoscute acele substanțe care, sub influența radiației luminoase, dădeau acest efect de luminescență specială, constînd din emisia unei radiații infraroșii invizibile și calde. Totul se petrece ca într-un „laminor“ electromagnetic. Razele luminoase au drept limită superioară aproximativ

8 000 de ăngströmi *. Pătrunzînd însă în substanțele infraluminescente, ele se „lungesc“ și ajung pînă la 10 000 de ăngströmi, adică intră în domeniul invizibilului.

Baza de operație a celor de pe insulă era pesemne acoperită cu substanțe infraluminescente. Iar pentru a transforma întreaga energie luminoasă în energie infraluminoasă reurgeau probabil la oscilații electrice de o frecvență astfel aleasă încît să intre în rezonanță cu vibrațiile atomilor de substanță infraluminescentă. Rezonanța putea mări efectul infraluminos pînă la anularea aproape completă a radiației vizibile.

Dar nu! În acest caz, corpul ar fi apărut negru. Or, obiectul „invizibil“ ar trebui să se confunde în lumina obișnuită a soarelui. Ca lumina unui bec fluorescent în timpul zilei... Un bec fluorescent...

Întregul corp are probabil pereți dubli. Fața exterioară a peretelui interior este acoperită cu luminoși **. Peretele exterior este transparent. Între pereți, argon sau alt gaz inert și vapori de mercur... Sub influența descărcărilor electrice, vaporii de mercur dau raze ultraviolete, care, acționînd asupra luminoșului activat, produc lumină de zi.

Pentru un observator destul de depărtat, corpul devine astfel invizibil.

Ajuns aici cu analiza sistemului probabil de invizibilizare, Toma stabili metoda de adaptare a hipertelescopului „Alfa“.

Adăugă instrumentului receptori sensibili pentru întreaga gamă a radiațiilor pînă la 12 000 de ăngströmi. Dacă ipoteza era valabilă, atunci corpul — luminat de soare — trebuia să emită în tot spectrul, afară de regiunea infraroșie.

Pe ecranul sensibil la infraroșii s-ar fi obținut forma corpului în negru...

„Îl vom face vizibil“ — gîndi Toma. „Și-l vom vedea ca-n palmă“.

Toți lucrătorii observatorului doreau să-l ajute. Minia stîrnită de asasinarea copiilor, simpatia care înconjura eforturile celor din „Orizonturi“ erau unanime. Alexandrescu organizează „un circuit“ de transmitere a informațiilor. El pri-

* ăngström — unitate de lungime egală cu a zecea milioana parte dintr-un milimetru (n.a.).

** Luminoșor — substanță luminescentă, de obicei activată cu impurități (de exemplu: sulfură de zinc activată cu urme de compuși ai manganului, ai bismutului sau ai cuprului) (n.a.).

mea la postul său, adică la ocularul hiperteleiscopului, toate comunicările pe care i le transmitea Laura. În maximum 150 de secunde de la ultimul cuvînt recepţionat de Laura din partea lui Grozea, Toma avea toate coordonatele spaţial-temporale ale insulei zburătoare.

„La timpul 0h 40 de minute, 53 de secunde și 6 zecimi, corpul plutitor se găsea la altitudinea 62,500 km latitudine nordică $20^{\circ}18'15''$ și 20 sutimi de secundă și longitudinea vestică $3^{\circ}12'26''$ 0 sutimi. La timpul 0h 41 de minute, 50 de secunde, corpul se va găsi probabil la...” Așa sunau comunicările, după traducerea semnalului cifrat, care îi parveneau lui Toma prin releul Grozea-Laura.

Folosind un traductor electronic al observatorului, Toma căpăta pe un ecran — direct transformat în traiectorie luminoasă — poziția pe care în fiecare clipă misteriosul corp plutitor o avea față de satelitul fix. Lui Toma nu-i mai rămânea decît să încerce a-l prinde și el în obiectivul instrumentului la care opera. Astfel ar fi putut retransmite pe aceeași cale pozițiile direct reperate de el, iar corpul plutitor s-ar fi găsit prins între cei doi urmăritori.

Trecuseră peste 14 ore de cînd Alexandrescu intrase în legătură organizată cu „Microtellus 4”. Fusese schimbat o singură dată, pentru cîteva ore, de Laura, care venise din proprie inițiativă la observator, ca să-l ajute pe Toma. Comunicarea de pe satelitul fix anunța intrarea probabilă a insulei „invizibile” în zona observatorului. Toma privea linia luminoasă care reprezenta mișcarea corpului plutitor, ridicările și căderile lui, oscilațiile din jurul vreunui punct. Sensul general al mișcării indica apropierea de zona direct observabilă cu lunetele. De pe scaunul său turnant, Toma manipula hiperteleiscopul, măturînd fișile de cer în care se anunța probabila intrare a obiectului căutat. Ca o coardă întinsă, Toma vibra la cea mai mică perturbație; reacționa la cea mai mică schimbare de pe ecranul de observație.

Urmărind linia luminoasă care-i indica poziția corpului semnalată de cei de pe satelit, Toma mișca luneta telescopului astfel încît să intercepteze obiectul „invizibil”.

Mișcîndu-se relativ calm, insula plutitoare se apropia de orizontul observatorului, ale cărui lunete erau pregătite ca niște tunuri în așteptarea dușmanului. Dacă dispozitivul pe care Toma îl adăugase hiperteleiscopului „Alfa” avea să per-

turbe invizibilizarea corpului plutitor, acesta trebuia să apară pe ecranele de amplificare.

Toma pîdea concentrat asupra celor două ecrane alăturate: pe acela al mașinii electronice, care preluera informațiile venite de la „Microtellus 4“, se desena linia în zigzag a punctelor reprezentînd pozițiile obiectului invizibil în diferite momente; pe al doilea, foarte mare și gol, al hipertelescopului, trebuia să apară imaginea insulei zburătoare.

Toma fixa coordonatele cu un dispozitiv de reglare ultrafin, grație căruia axele lunetelor puteau fi mișcate cu fracțiuni de ångström, conform poziției probabile anunțate de Grozea. Cronometrul de microsecundă își rotea egal și indiferent nasturele de lumină pe cadranul luminescent.

Rămas cu mîna nemișcată pe maneta de comandă a instrumentului, biofizicianul văzu în partea de jos a ecranului marginea unei umbre roșietice. Umbra creștea, iar inima lui Toma își accelera bătăile. Pe ecranul analizor al hipertelescopului „Alfa“ se desenă un obiect, al cărui profil devenea tot mai net. Era un disc prelungit printr-un con cu vîrfurile îndreptate în jos. Această imagine urca spre partea de sus a ecranului. Toma manevra instrumentul, urmărind cu înfrigurare umbra. Corespondența cu coordonatele spațial-temporale indicate de satelitul fix era perfectă. Corpul se afla în cîmpul lui „Alfa“, despuiat de „masca“ invizibilității.

După ce puse în funcțiune amplificatorul și analizatorii suplimentari, Toma cedă locul unui prieten de la observator. Apoi, trecînd pe transmisie, îl anunță pe Grozea de depistarea insulei plutitoare.

CAPITOLUL XVII

KURT ALMER ÎN FAȚA ANALIZORULUI ANATOMO-ATOMIC

Kurt Almer se așeză în fața numărătorului de particule ca o femeie în fața oglinzii. Privea la luminițele roșii care se aprindeau și se stingeau succesiv, semnalizînd particulele iradiate de propriul său corp, și asculta țîrîitul ușor al contorului, urmărind ritmul lui ca pe o melodie ascunsă.

Își opri privirile asupra ecranului de prognoză al analizorului optico-atomic, aparat care, ca o instalație Roentgen, reproducea organele interioare. Își vedea scheletul; urmărea indicațiile alarmante ale contorilor de particule radioactive. Începu să calculeze cît timp mai avea de trăit. Aproximativ un an întreg de viață. Trebuia să nu piardă, în nici un caz,

momentul final de luciditate, pentru a încheia capitolul.. Ratarea sinuciderii ar fi însemnat infirmitate stupidă, paralizie parțială și progresivă, descompunere psihică.

Își privea sistemul osos cu un zîmbet disprețuitor. Așa cum stătea aplecat în fotoliu, scheletul său avea o înfățișare caraghioasă. Părea al unui animal sau al unui copil în efort penibil de a se ridica în două picioare. În jurul oaselor licăreau și se stingeau dîre luminescente. Kurt fu năpădit pe neașteptate de imagini din copilărie. De cînd nu mai retrăise clipele acelea îndepărtate?

Un singur chip luminos: al tatălui. Mama lui murise în primii lui ani de existență. Își amintea de trăsăturile ei după o fotografie păstrată departe de ochii mamei lui vitrege, care umplea zilele micului Kurt cu amărăciunea umilinței și a revoltei neputincioase. Figura aceea crispată și rea, cuvintele acelea ca niște sfichiuri de bici adresate tatălui:

— Ești o otreapă, Peer, un neghiob neputincios.

Și poruncile, amenințările, urletele...

Războiul. Ocupația hitleristă. Alte amărăciuni și umilințe.

Și într-o zi tatăl lui Kurt a plecat și nu s-a mai întors niciodată.

Lui Almer i-au rămas nelămurite împrejurările acelea. Mai tîrziu, mult mai tîrziu, aflase cîte ceva despre o condamnare, un lagăr de concentrare...

Își aminti de liceul de la Oslo și de figura cea mai luminoasă de acolo — profesorul de fizică, Riwlin, prietenul tatălui său. În casa lui Riwlin a trăit pînă la intrarea în universitate. Pasiunea pentru fizică i-a adus singurele bucurii adevărate. Aici nimeni nu putea să-l umilească. Kurt deveni cel mai bun student al Facultății de fizică. Cîștigă o bursă de stat și fu trimis pentru specializare în America.

Apoi contractul de colaborare cu trustul de uraniu și de energie nucleară.

Acolo se petrecuse îngrozitorul accident... O experiență greșit condusă într-o secție vecină determinase explozia unui reactor. Se infestă și laboratorul condus de dînsul.

La Congresul fizicienilor atomiști de la Geneva își dăduse pentru prima oară seama că este iremediabil atins de maladia actinică...

Se fărîmase astfel visul său de fericire.

Nu-i spusese niciodată asistentei sale, Liliana Pearson, cît de mult o iubea. Nu-i mărturisise niciodată visurile de adolescent. Întîlnirea lor zilnică la laborator îi menținea

echilibrul. Se gîndea cu emoție la ziua cînd avea să-i spună că ea este singura ființă care ocupă un loc în viața lui. Nu îndrăznea atunci să se gîndească la ce s-ar întîmpla dacă ea ar spune nu. Dar ea nu va spune nu. Țrija ei pentru odihna lui, pentru ordinea în cabinetul său de lucru, pasiunea cu care muncea la proiectul său, toate îi dădeau lui Almer o siguranță liniștitoare.

Cînd, după examenul radiologic general, medicul consultant îl sfătuisese să nu se însoare, pentru a evita nașterea unor copii anormali, Kurt simțise începutul propriei sale dezintegrări. Imaginea Lilianei tremurată ca pe oglinda unui lac îi stăruia în minte.

Cu un zîmbet inexpresiv se ridicase atunci de pe scaunul din fața medicului.

În pauzele de la congres, la întîlnirile serale, se înnodau cele mai interesante prietenii, se făceau cele mai neașteptate propuneri de colaborare. Kurt fusese deseori interpelat de ziariști, de reprezentanți ai marilor concerne, de directori ai universităților, deoarece erau bine cunoscute lucrările lui în domeniul teoriei automatizării operațiilor cu energie radiantă. Dar oamenii se despărțeau repede de acest nou Almer, tăcut și sumbru.

Pînă cînd îl întîlnise pe Tom Hope.

Cît de bine a știut omul acesta să-l readucă pe o linie de plutire! De neînțeles a rămas mereu pentru Almer mobilul lui Hope. Ce urmărea acest om? De ce-și cheltuia el averea urmărind această experiență? Să fie oare atît de pasionantă și pentru ceilalți?

Almer era obosit. După operația „Orizonturi“, care a însemnat pentru el un început de deșteptare, i se lăsase în oase o teamă neînțeleasă, îl cuprinsese o senzație care semăna a dezgust.

Copii uciși de „Liliana“... „Liliana“ ucigașă... Iar acum Tom Hope îl mîină spre o altă aventură, poate și mai absurdă. Este, oare, „Liliana“ un judecător sau o simplă unealtă?

Kurt apăsă pe butonul de întrerupere al analizorului atomic. Simțea nevoia ca, înainte de consultarea „Lilianei“ în „problema niponă“, să discute cu ciberneticianul român, acest tînăr care oscila între luciditate și prostație. Și să se explice cu Tom Hope.

CAPITOLUL XVIII

MISTER C SE GRABEȘTE

Recepționarea comunicărilor lui Tom Hope o făcea însuși Mister C — cum îi plăcea lui William Crawley, stăpînul absolut al trustului C, să fie numit. Era una dintre acele îndeletniciri mărunte care-l pasionau, așa cum pe unii îi pasionează jocul de cărți pe mize mari sau cursele de cai. O altă îndeletnicire de acest fel era cercetarea săptămînală a hărții cu întreprinderile siderurgice, metalurgice, navale și de mașini electronice, dependente direct de trustul C. Pe această hartă, Mister C înfigea ace cu gămălie mare și colorate diferit, după tipul uzinelor care intrau în raza controlului său financiar. Pentru uzinele chimice erau gămălii albastre, pentru cele metalurgice — gămălii cenușii ș.a.m.d. În felul acesta, el cuprindea dintr-o singură privire întregul domeniu economic pe care-l stăpînea. Uneori, Mister C visa cu mapamondul în față. Contempla atunci regiunile întinse ale Asiei comuniste, în care nu putea înfige nici un ac cu gămălie. Pentru el, locurile acelea, ca și întinsele regiuni ale Asiei eliberate de sub dominația economică și politică a statelor imperialiste, erau pustii. Cu ce pasiune ar fi înfipt el primul, al doilea, al zecelea ac, bunăoară, în uriașul teritoriu în care se înălțau necontenit puternicele uzine chinezești. Dar pe teritoriul Chinei nu era loc pentru uzine controlate de trustmani.

Și nu numai China devenise o regiune prohibită. Dar Mister C visa la o schimbare.

Pe Mister C nu era de loc bine să-l vezi imediat după orele de contemplare a mapamondului, adică după inevitabilele întîlniri cu meleagurile comuniste. Domnul C era foarte susceptibil în această împrejurare. Îl enervau o cravată cu picățele roșii, un zîmbet prea familiar, orice cuvînt peste răspunsurile concise, pe care le aștepta de la alții la propriile lui întrebări.

Insula „invizibilă“ era o întreprindere îndrăzneată, dar tocmai asta îl atrăgea pe Mister C. Tom Hope era, desigur, un ticălos și completa cecurile în alb pe care le avea la dispoziție cu sume care depășeau probabil de cîteva ori cheltuielile efective ale afacerii, dar numai cu un asemenea individ te puteai angaja într-o asemenea aventură. Deși se arăta foarte larg cu „Lilly“, Mister C era foarte prudent. Hope credea că-l duce de nas cu cele cîteva zeci de milioane fu-

rate, dar (domnul C savura ca pe un deliciu acest gînd) cum a cîzut în cursă recrutînd-o pe Karin, convins că alege el și că alege bine! Karin era singurul om în care Mister C avea încredere deplină. Sau aproape deplină... Fiica directorului său general, la uzinele suedeze de chimicale, era mai mult decît sînge din sîngele lui: era interes din interesul lui. În plus și Karin Celsing avea un vis: căsătoria cu William Crawley-junior. Așadar, Karin reprezenta singurul mijloc de a avea controlul absolut asupra mișcărilor lui Hope. Și asupra nebunului de Almer, de la care nu puteai ști niciodată la ce să te aștepti. Acest nătărău, acest Don Quijote, trebuia hrănit mereu cu iluzia că mînuiește rațiunea lumii și că acționează pe linia fericirii mondiale! „Of! Cît de grea ar fi treaba fără proști — gîndea domnul C —, dar și cît de greu este să-i mînuiești pe acești proști“.

Ideea cu Japonia îi venise lui Crawley pe cînd era frămîntat de semnele unei noi crize teribile.

Care era calea pentru reînvierea afacerilor? Cum ar fi putut obține o creștere masivă a cursului acțiunilor?

O manevră inteligentă trebuia să creeze ideea unui mare pericol de război. Dacă lucrurile începeau în Asia, era cu atît mai bine. Tocmai atunci Tom Hope îi propusese proiectul insulei „invizibile“. Mister C combina toate aceste date într-un plan uriaș.

Alegerile Japoniei băteau la ușă. Victoria parlamentară a comuniștilor ar fi însemnat pentru toate uzinele trustului o adevărată catastrofă. Dacă, folosind insula invizibilă cu razele ei gama, izbutea să decimeze populația Japoniei și să creeze impresia că fusese un atac al Chinei comuniste, totul s-ar fi putut schimba. Acest șoc avea să-i dezmoștească pe toți adepții războiului rece și cald. O propagandă inteligentă condusă putea să demonstreze că lumea comunistă a încălcat clauzele acordului cu privire la dezarmare. Tensiunea generală născută ar fi adus, desigur, uriașe comenzi de armament. O lovitură de stat militară în Japonia ar fi reușit să împiedice orice anchetă internațională și descoperirea adevăraților făptași ai genocidului. Industria trustului C și-ar fi recăpătat astfel suflul, deoarece planurile unei treceri rapide la producția de armament erau de mult în seifurile personale ale domnului C.

Așa se născuse în capul domnului C ideea „acțiunii nipone“. Dacă după „acțiunea niponă“ se desfășura cu succes

acțiunea anti-A (chiar și cînd se gîdea la ea numea proiectul de distrugere a centralelor cu energie de fuziune din marile state comuniste acțiunea anti-A), atunci totul va fi simplu. Cele cîteva zeci de milioane de dolari înghițiți de Hope nu vor reprezenta nimic, mai ales că nimeni nu va mai însemna mare lucru în raport cu trustul mondial C. Cei care mai rezistă vor merge și ei alături de el. Guvernul va fi al lui. America va fi a lui. Lumea...

Cam aici se oprea visul domnului C. El știa că trebuie calculate „rezerve pentru orice eventualitate“, că acordurile cu lumea comunistă făceau extrem de periculoase și compromițătoare actele de ațîtare și jocul cu focul. De aceea, nimeni nu trebuia să știe că el, reprezentantul trustului unificat C, are vreun amestec în afacerea insulei „invizibile“, în cazul cînd, prin absurd, ar fi descoperită. Dar nu, nu se putea ca insula să dea greș.

Și totuși...

Mister C spumega. „Și totuși — gîdea el —, a doua acțiune a «Lilly»-ei a fost greșit calculată. Informațiile privitoare la această blestemată colonie «Orizonturi» culese de agenții mei dovedesc că lichidarea celor trei imbecili a stîrnit un scandal monstru. Au de gînd să constituie un voluntariat internațional pentru descoperirea sursei. Măcar să fi fost compromisă complet experiența...

Greșeala calculării unghiului s-ar mai putea repeta... La urma urmei, ar fi fost mai bine să se înceapă cu acțiunea niponă, deși — la naiba! — o greșeală acolo ar fi transformat totul într-un crah ridicol. Acolo trebuie să piară oameni, nu glumă. Cîteva milioane... Și apoi să urle presa, să urle cum se cade.

În orice caz, nu mai e timp de pierdut. Acțiunea niponă trebuie să se producă în maximum 24 de ore, înainte să se fi luat vreo măsură împotriva lui «Invulnerable». Atunci, s-ar mai putea face o legătură între cele două acțiuni. Întreaga mea presă va urla că vinovați sînt chinezii, care s-au răfuit cu vecinii lor japonezi și că tot ei au experimentat o rachetă ce a nimerit peste «Orizonturi». Totul va merge, cu condiția ca «The Invulnerable» să revină la matcă imediat după acțiunea niponă.

Și nătărăul ăla de român trebuie lichidat la timp. Un mormînt în Pacific e cel mai nimerit“.

În așteptarea orei convenite cu Hope, Mister C se plimba prin cabinetul său cu degetele mîinii drepte printre nasturii

vestei. Dar observîndu-și gestul, scoase mina din vestă. Îi amintea de un Napoleon văzut pe o scenă de teatru și asta îl indispucea.

La receptorul-emisător secret se auzi, în sfîrșit:

— „Lilly“ la puterea minus unu... „Lilly“ la puterea minus unu.

Mister C răspunde după două secunde de așteptare:

— C unu pe n... C unu pe n...

Crawley transmise informațiile și dispozițiile sale. Termen maxim pentru acțiunea niponă: 24 de ore. Lichidarea la timp a ciberneticianului român. Întoarcerea lui „The Invulnerable“ la bază.

CAPITOLUL XIX

CLOPOTUL LUI GAUSS

Toma, Laura și Franz se legau zi de zi tot mai mult. Depărtarea de patric, preocupările comune, dificultățile pe care le întâmpinau în munca aceasta plină de neașteptat îi uneau tot mai strîns pe cei trei colegi. Iar problema Florea stăruia permanent între ei.

Noul lor prieten, micul Pietro, ieșise din convalescență o dată cu Franz. Moartea Yvonnei lăsase o diră dureroasă în sufletul său de artist. Lucra zi după zi la opera lui.

Ideea noii sculpturi a lui Pietro era naivă, cum sînt vișele copiilor, temerară ca arta populară, patetică asemenea propriei sale vieți. Era un copil, în genunchi, care încerca să se ridice, proptindu-și mîinile de o stîncă boltită peste capul său. Micul om părea abia deșteptat dintr-un somn greu. Stîncă ivită acolo de cine știe unde, oprită înainte de a-l fi zdrobit, bara drumul spre lumina zilei. Sculptura exprima, în viziunea lui Pietro, „deșteptarea“, temă care i-a atras pe mulți artiști. Celebră e, de pildă, statuia lui Rodin „Vîrsta de bronz“, care înfățișează un tînăr în picioare și cu mîinile ridicate, în atitudinea cuiva care se trezește. Această operă îi era cunoscută micului artist. În fața unei reproduceri a acestei sculpturi își exprimase Pietro năzuința de a dăltui propria-i „deșteptare“.

Laura fu prima sa confidentă.

— Ce minunată e statuia creată de Rodin! Cred că nu voi ajunge niciodată la măiestria și forța lui. Dar să știi că ceva nu-mi place la el...

— O, ai ajuns atît de repede să-ți critici maestrul? Îl dojeni cu surîsul pe buze Laura. Și ce anume nu-ți place?

— Nu prea știu să vorbesc... E prea mare depărtare între statuie și ce vrea ea să spună.

— Dar de statuia ta ești mulțumit?

— Nu, nu. Voi face alta. Vreau să arăt că deșteptarea nu-i numai trezire din somn. E și alteeva. Este ca o luptă, ca un strigăt. Și mai vreau să arăt ce s-a întâmplat cu noi, cu mine. Vreau să povestesc despre ce se întâmplă în „Orienturi“.

— Micul meu Michelangelo...

*

Într-o noapte de octombrie țirii telefonul din camera lui Toma Alexandrescu. Biofizicianul tresări. Cine să-i telefoneze la o oră atât de târzie? Să fie oare o greșală? Așteptă al doilea țiriit. Apoi ridică receptorul.

Era un mesaj de la Florea.

Trecuseră șase luni de la plecarea lui Neacșu. La ultima lor întâlnire, cei doi prieteni stabiliseră ca Florea să folosească primul prilej sigur spre a transmite, pe orice cale, informații despre locul și situația în care se afla.

Primul mesaj îl primise Toma la telefonul din camera de hotel, chiar în seara despărțirii lor. Cuprindea informația plecării spre o destinație necunoscută, pe un termen neevaluable și cu indicația că tăcerea însemna imposibilitatea comunicării, iar un mesaj în care ar fi pomenit numele Laurei însemna: „Așteptați o emisiune pe 11,00 m“.

Timp de șase luni nu primiră nici o știre de la Florea și, deși înțelegeau că el trebuie să acționeze, „fără legătură cu spatele frontului“, erau tot mai neliniștiți de soarta prietenului lor.

Și iată că Toma primea acum așteptatul mesaj. Conținutul lui însă era cu totul neașteptat. Textul comunicării era următorul:

„Indiferent ce gândiți despre mine, fie că mă socotiți un trădător nedemn sau un laș gata de orice mîrșăvie, vă cer să mă ascultați și, în fond, să ascultați glasul RAȚIUNII (cuvîntul era pronunțat răspicat). Colaborați la o lucrare fără sens, risipind propriile voastre forțe și considerabile energii ale societății pentru un vis fără sorți de izbîndă. Ce încercați în fond? Să aduceți pînă aproape de nivelul mediu al inteligenței umane — și el atât de jalnic — un grup de cîteva

mii de infirmi. Amintiți-vă de clopotul lui Gauss*, de legea statistică a distribuției inteligenței omenești. Ea este o lege de fier din care nu putem evada. Majoritatea absolută a omeni- nirii este alcătuită din mediocri, oameni fără scăpărări, fără talente, deosebindu-se de condiția animalică doar prin grai — și acela limitat la câteva sute de cuvinte aproximativ în- țelese — și prin câteva acte sociale devenite simple automa- tisme. Dintr-un milion de oameni, trei indivizi excepționali și trei imbecili. Acesta e adevărul. Ce sens are deci scormo- nirea fiziologiei imbecililor?

Vă spun toate astea pentru a justifica cele ce urmează: Trebuie să părăsiți încercarea pe care o faceți; renunțați la ceea ce considerați opera voastră. Societatea umană n-are dreptul să-și risipească energia în încercări absurde. Când din eroare este împinsă pe o asemenea cale, intervin forțe care îndreaptă cursul evoluției spre făgașul firesc. Asemenea forțe există astăzi. Trebuie să înțelegeți asta și să vă supuneți“.

La sfârșitul comunicării, un cuvânt englezesc care trebuia să însemne locul de unde a primit comunicarea, urmat de o dată: „«The Invulnerable», mai 19...”

* Curbă de forma aproximativă a unui clopot, reprezentind dis- tribuția frecvenței unui fenomen în funcție de mărimea unei valori ca- racteristice. Se obține, de pildă, o astfel de curbă dacă se reprezintă numărul moleculelor unui gaz care se mișcă cu toate vitezele posibile. Cele mai multe molecule, reprezentind înălțimea curbei, vor fi cele de viteză medie. Cele mai puține, aflate la extremitățile „clopotului”, vor fi moleculele de viteză maximă sau minimă.

Legii distribuției gaussiene i se supun și diferite caracteristici ale organismelor. Dintr-un milion de oameni, de pildă, cel mai mare număr de oameni vor fi de înălțime mijlocie; câțiva vor fi foarte înalți și tot cam atîția foarte scunzi.

Unele teorii reacționare încearcă să susțină aplicabilitatea legii distribuției gaussiene la viața psihică și socială. După aceste teorii, oamenii ar fi, în majoritatea lor, mediocri, netaleantați, cu excepția unui grup de indivizi deosebiți, inteligenți și creatori. Această idee anti- științifică vine în sprijinul fasciștilor, care se proclamă „supraoameni”, pentru a supune pe „cei mulți” robiei și exploatării.

Simpla curbă a matematicianului Gauss — care urmărește o singură variabilă, și aceea strict fizică — nu se poate aplica unor fenomene atât de complexe cum este viața sufletească și socială a oamenilor. Orice om are un talent măcar în germene. Problema este doar desco- perirea și cultivarea lui.

În orînduirile bazate pe exploatare, majoritatea oamenilor sînt înde- părtați de la cultură, de la posibilitatea cultivării talentelor.

Descoperirea talentelor, dezvoltarea lor sînt proprii societății socia- liste, a cărei lege fundamentală este înfrumusețarea și îmbogățirea neîn- cetată și nelimitată a vieții omului (n.a.).

Toma lăsa încet receptorul în furcă. Pe măsură ce asculta se năștea și i se limpezea gîndul că nu Florea este cel ce vorbește. Tonul, ideile, cuvintele nu-l exprimau pe prietenul său. Introducerea era penibilă, neverosimilă; argumentele anacronice, absurde, criminale. Ascultă din nou mesajul. Nu mai încăpea nici o îndoială. Era vorbit de Florea, sub presiunea unei forțe străine.

Firul magnetic pe care era imprimat mesajul sosise la București de la o adresă necunoscută către „Laura Opreșan — Snagov.“ Cuvîntul „Laura“ lămurea totul. În aceeași zi, profesorul Mureșan retransmise comunicarea la „Orizonturi“.

CAPITOLUL XX

CARTONUL PERFORAT

Florea se trezi la sunetul stăruitor al soneriei. Nu-și dădea seama unde se găsește și nici în ce zi, la ce oră. Deschise ușa cabinei. În fața lui se găsea Almer. Își privi oaspele ca pe un necunoscut.

— Ce-i cu dumneata, domnule Neksh?

— Nimic, dă-mi voie să mă spal, domnule...

— Am impresia că mi-ai uitat și numele, Neksh.

— O, nu, domnule...

— Spune Almer, Kurt Almer. Și spală-te, limpezește-te!

Florea intră în cabina de toaletă. Făcu un duș. Ieși repede, numai în pantalonii de salopetă, gol pînă la brîu, frecîndu-se cu prosopul.

Almer îl privi mirat; se apropie mult de el.

— Ce-i cu acest tatuaj, domnule cibernetician, pe brațul dumitale? Ai trăit printre marinari?

Florea își privi brațul. Cuvîntul „Tigrul“ fu ca o șfichiuire. Dar numai senzația tulbure a unei neliniști cumplite izbutea să urce, din negura amneziei, la suprafața conștiinței.

Își puse bluza salopetei. Biigui ceva. Avea sentimentul că trebuie să ascundă tatuajul.

— Ți-ai revenit, Neksh? Am nevoie de dumneata treaz. Vreau să-mi spui acum ce crezi despre „Liliana“.

Florea se trezise, dar, aflîndu-se încă sub hipnoza parțială, nu-i putea fi lui Almer de nici un ajutor.

— Mașina-i bună, domnule Almer. Am descoperit, însă, un început de defect la încărcătorul condensatorului.

— Bine, dar copiii, domnule Neksh? Judecata „Lilianeii“? Ce-ai de spus despre asta?

— Copiii? Care copii, domnule Almer?
Kurt își aminti de ciudata cădere a lui Florea în sala de comandă a „Lilianeii“. I se confirma o bănuială. (Conștiința acestui om a fost mutilată, ca și a mea, desigur, iar Karin nu-i străină de asta. Și acest om, Hope...)

— Te las, domnule Neksh. Poate te întilnesc mai târziu.

— Dar încotro, domnule Almer?

— Nu știu, nu sînt încă sigur.

— Să trec pe la stația de încărcare?

— Da, Neksh. E bine să treci... împreună cu Ratek.

Almer dădu să iasă. Se opri în prag, se întoarse, scoase din buzunar un carton perforat și îl înmînă lui Florea:

— Ține asta bine. S-ar putea să-ți folosească.

Apoi părăsi cabina.

CAPITOLUL XXI

DOZA MAXIMA!

Almer intră în cabina lui Hope. Acesta închise carnetul de note și-l puse neglijent în buzunar. Ca de obicei, Almer se așeză în colțul dintre magnetotecă și receptorul de televiziune. Primul său gest fu să întrerupă emisiunea. Îl enerva cumplit „muzica supradisonantă“ pe care o gusta gazda lui.

Hope își dădu imediat seama că Almer nu era în apele lui. Îi oferii lui Kurt „o pipă specială“. Era un tutun reconfortant, după fumatul căruia Almer se simțea foarte bine. Kurt bănuia că tutunul pe care i-l oferea Hope conținea vreun stupefiant ușor, dar nu-l refuza niciodată. Acum însă respinse cu un gest hotărît cutia.

— Nu mai vreau să mă droghezi, Hope.

Tom Hope înregistrează refuzul. El puse pe masă cutia cu pipe și, prinzîndu-și genunchiul între mîini, își legănă ușor piciorul.

— Ești obosit, Almer. Ți-aș propune să dormi.

— Am venit să discut cu tine, Tom.

— Crezi că este momentul potrivit?

— Lasă-mă să-mi aleg eu momentul...

Discuția începuse prost. Scăpăra ceva amenințător. Hope își trase scaunul aproape de Almer și-l îmbie cu glas domol:

— Te ascult, Kurt.

Almer își frecă tîmplele cu degetele mîinii drepte. Apoi spuse șoptit:

— S-a strecurat în mine îndoiala, Hope. Trebuie să întrerupem pentru cel puțin o lună de zile experiența noastră.

— Nu cumva este influența nătărăului ăla de Florea? L-ai primit fără să mă consulți, și acum am impresia că te tulbură.

— Voi amîna pentru cîteva luni orice experiență...

Almer n-avusese de gînd să stăruie prea mult în hotărîrea lui. Dar Hope îl îndirjea.

(Nu cumva își închipuie omul ăsta că l-a cumpărat cu banii lui? Nu cumva se ascunde aici un interes pe care nu-l sesizase încă?)

Dacă Hope n-ar fi scăpat în clipa aceea frînele, dacă ar fi acceptat cu nepăsarea obișnuită hotărîrea lui Almer, totul ar fi fost în regulă. Dar el primise dispozițiile lui Mister C. Dacă nu le îndeplinea, toate zbaterile de pînă atunci deveneau zadarnice. Și pînă la îndeplinirea ordinului nu-i mai rămînea decît o zi. Iar acest nebun, care-și închipuie că este finanțat pentru forța lui spirituală, vorbește de cîteva luni.

Hope făcu o greșeală ireparabilă:

— Almer, cred că am cheltuit destul și...

— Destul în raport cu ce? Nu mi-ai condiționat nici odată bănește hotărîrile.

— Bine, dar oricum..., trebuie să înțelegi că nici un fond nu este inepuizabil...

— Dacă nu mai ai bani, coborîm. Nu voi face nici o nouă experiență sub impulsul grabei și, mai ales, din motive financiare.

Hope simțea cum îi lunecă terenul de sub picioare. Cîtea în cutele frunții lui Kurt, în mișcările umărului, în tonul lui că nu mai e nimic de făcut...

Apăsă cu cotul butonul secret al fotoliului. Karin apărură în cîteva secunde.

— Aici sînteți amîndoi? Și eu care credeam că lucrați la pregătirea...

Karin înțelese repede că s-a petrecut ceva grav. Pentru că altfel n-ar fi chemat-o Hope; pentru că pe figurile celor doi bărbați se citeau semne vizibile de încordare.

— Dragă Karin, cred că prietenul nostru are astăzi chef de glume. Dacă ai putea să-l convingi că...

— Hope, intervenția ta este inutilă. Las-o pe Karin să-și vadă de treburile ei. N-o amesteca în chestiuni care n-o privesc.

Și se ridică făcînd un pas spre ușă.

(Sfîrșitul în urmărul oitor)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU

• • APRILIE 1961